

Arrest

nr. 194 293 van 26 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt. De beslissing wordt op 28 december 2015 ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de gegrondheid

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet wordt aan de partij bij beschikking van 6 maart 2017 de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De Raad merkt in de eerste plaats op dat de verzoekende partij als stuk “1. Bestreden beslissing” de beslissing van 18 december 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, ter kennis gebracht op 28 december 2015, evenals het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) met vermelding van dezelfde data, voegt. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in de hoofding van haar verzoekschrift vermeldt dat zij “hoger beroep” instelt tegen “de beslissing van de F O D BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken dd. 18.12.2015, betekend op 28.12.2015” en derhalve slechts verwijst naar 1 beslissing. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat in de verdere uiteenzetting wordt gesteld: “Mijn verzoekster heeft op 30.09.2013 een aanvraag ex. art. 9 bis Vreemdelingenwet gedaan. Op 18.12.2015 nam de F.O.D. BINNENLANDSE ZAKEN, Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot ongegrondheid. Dit is de bestreden beslissing.” De Raad stelt tevens vast dat de verzoekende partij geen middelen ontwikkelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het voorgaande weerhoudt de Raad dan ook enkel de beslissing van 18 december 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, als bestreden beslissing in casu.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Waar de verzoekende partij in de hoofding van het middel verwijst naar “het beginsel van behoorlijk bestuur” geeft zij niet aan welk beginsel zij geschonden acht. In deze mate komt het middel onontvankelijk voor.

Met betrekking tot de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat voornoemde beslissing in deze zin niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij stelt dat de enige motivering is dat zij geen buitengewone omstandigheden aantoonst waarom zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland, blijkt deze motivering niet uit de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de concrete elementen in casu stelt de verzoekende partij dat zij een gezin vormt, sedert 2013 samenwoont met de heer S. I., van Kirgizische nationaliteit en geboren op 28 juli 1986. Zij zet uiteen dat zij op 14 september 2013 een officieel samenlevingscontract hebben afgesloten en dat zij eerst samenwoonden te Bredene en thans te Oostende. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing ten onrechte geen directe werking geeft aan het artikel 8 van het EVRM. Dit terwijl de rechtspraak dit wel doet.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing onder meer motiveert “Overwegende dat betrokkene aanhaalt wettelijk samen te wonen met de genaamde (...) °28/07/1986 van Kirgizische

nationaliteit en dit staft aan de hand van het ontvangstbewijs van de gemeente Bredene op 14/09/2013 kan niet worden weerhouden gezien er geen documenten zijn overgemaakt ter staving om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Bovendien heeft de referentiepersoon nooit verblijf bekomen en stond slechts onder attest van immatriculatie welke niet het recht opent om een aanvraag gezinshereniging te kunnen indienen.”

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hoofdzakelijke beperkt tot het herhalen van elementen uit haar aanvraag. Daarnaast merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing geenszins wordt aangegeven dat aan artikel 8 van het EVRM geen directe werking wordt toegekend, zoals de verzoekende partij voorhoudt. De uitgebreide verwijzing van de verzoekende partij naar rechtspraak in die zin is dan ook niet dienstig. Tevens dient hierbij te worden opgemerkt dat de verzoekende partij er hoe dan ook niet in slaagt aan te tonen dat de vonnissen en arresten waarnaar zij verwijst uitspraak doen over een situatie die te vergelijken is met de hare. Zo wordt onder meer verwezen naar artikel 10, 4° van de vreemdelingenwet, dat in casu geen toepassing vindt. Evenmin toont de verzoekende partij met haar betoog aan dat de hoger weergegeven motieven van de gemachtigde in casu niet volstaan in het kader van het artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

De verzoekende partij stelt verder dat zij geen middelen of verblijf heeft in haar land om bij terugkeer, om een visum aan te vragen, aldaar te verblijven en te overleven. Zij geeft tevens aan dat een terugkeer - zelfs tijdelijk - onmogelijk is, dat zij studente is en haar beroeps carrière wenst verder te zetten. Zij besluit dat de heer S. I. geen inkomen heeft en dus haar onmogelijk kan vergezellen naar haar land van herkomst en dat dit trouwens een al te grote financiële impact zou hebben op het gezin. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen en geen van voornoemde elementen staft zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden. Tevens dient in dit kader te worden opgemerkt dat de verzoekende partij geenszins ingaat op het motief van de gemachtigde waar hij stelt dat het feit een tijdelijk verblijf op basis van studies te hebben bekomen, te wijten is aan haar eigen keuze om er zich te installeren als student en dan ook niet “als element” kan worden weerhouden. De verzoekende partij doet dan ook geen afbreuk aan deze motivering.

Waar de verzoekende partij terloops nog stelt dat zij perfect Frans spreekt, blijkt uit haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 september 2013 dat zij hierin aangeeft Nederlands te hebben geleerd, zodat het kennen van de Franse taal geen element was waarvan de gemachtigde op de hoogte was en hem niet kan worden verweten er niet over te hebben gemotiveerd.

Daar waar de verzoekende partij elementen uit haar aanvraag herhaalt en waar zij met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

3.2 Op 10 maart 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 In het proces-verbaal van de terechtzitting van 5 oktober 2017, alwaar de partijen uitdrukkelijk uitgenodigd werden om te reageren op de in de beschikking van 6 maart 2017 opgenomen grond, staat het volgende vermeld: “De advocaat van VzP merkt op dat verzoekster een samenlevingscontract heeft

*met haar partner en verwijst naar artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat alle elementen in zijn geheel moeten bekeken worden en niet apart.
VwP sluit zich aan bij de beschikking.”*

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij, waar zij ter terechtzitting opmerkt dat zij een samenlevingscontract heeft en verwijst naar artikel 8 van het EVRM, elementen herhaalt en dat hierop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. Eveneens werd uiteengezet om welke reden een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangenomen. De verzoekende partij gaat geenszins op concrete wijze in op de motieven uit voormelde beschikking zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Tevens wijst de Raad erop dat door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken geen elementen worden aangebracht die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Door met haar betoog slechts aan te geven het niet eens te zijn met de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en met de beschikking, weerlegt zij de motieven niet. Het betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking van 6 maart 2017. De inhoud van de beschikking blijft derhalve overeind.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat alle elementen in zijn geheel moeten bekeken worden, stelt de Raad vast dat zij dit argument voor de eerste maal ter terechtzitting naar voren brengt. Nog naast de vaststelling dat de verzoekende partij nalaat op concrete wijze uiteen te zetten op welke elementen zij doelt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hiermee een nieuw argument of een nieuwe dimensie poogt toe te voegen aan de uiteenzetting in haar verzoekschrift. Er dient te worden benadrukt dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift dit argument of deze dimensie naar voren heeft gebracht. Het voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuw ‘middel’ is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (*cf.* RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (*cf.* RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 6 maart 2017.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 6 maart 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3.4 De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS